

Chuyện có gì hết

Tác Giả: Tiáu Tá

Thứ Hai, 20 Tháng 2 Năm 2012 12:29

Thật vậy, chuyện có gì hết. Nhưng sao nó cứ đeo theo ám ảnh tôi từ hôm nay.

Tôi cứ nghĩ đến nó, nhớ rõ từng chi tiết, hình ảnh, từng xúc động trong lòng mình lúc đó. Đợi rảnh rỗi bản thảo, không biết những người khác – những người Việt Nam cũng lưu vong như tôi – có cùng một tâm trạng như tôi hay không, nhưng họ kể những câu chuyện có gì hết này. Đó là lý do tôi muốn kể lại những gì tôi đã nghe thấy cách đây mấy hôm. Và tôi nghĩ: kể lại, chắc sẽ làm bớt những gì từ bao lâu nay tôi chôn chôn trong lòng...

...Hôm đó, tôi đi mua đồ siêu thị. Sau khi kiếm tìm mọi thứ mà tôi định mua – một danh sách mua sắm – tôi đẩy xe caddie đi xếp hàng để ra kết. Vì đông người nên hàng chờ dài, kéo sâu vào hành lang giữa hai dãy kệ đẩy bánh kẹo. Tôi đứng cuối cái đuôi, kiên nhẫn đợi, bởi vì người xếp hàng đã đông mà caddie của người nào cũng đẩy ầm ập.

Phía trước tôi, cách hai người, có ba con đom đóm tuốt choai choai chắc dĩ chung nên thấy xô đẩy nhau cười nói. Chúng nó nói chuyện với nhau, nói lên tiếng như chúng đang ngoài đời và như đùa này cách đùa kia hàng trăm tiếng! Một đứa bỗng lấy ra một chiếc di động bấm nút rồi nói chuyện. Vì hai đứa kia đang nói lên tiếng nên nó phải la lên hỏi người đi theo mình nghe. Đợi khải, nó hỏi: "Hôm qua mày đi với thằng nào? ... Super... ờ! ờ! ... Thằng Alex hả? ... Génial! ... ờm! ờm! ... Génial! ... Rồi mày làm sao? ... ờm! ờm! ...". Bỗng nó rút lên và nháy cười vào mặt: "ờ! ờ! ...Super! Super! Génial! ... ờ... Thôi! Mày gọi là tao há! Bye!" Nó đóng máy rồi mà một môi vẫn còn đẩy kích động! Có vài người nhìn nó, nhưng cái nhìn động động. Chuyện thấy có ai cau mày hay lắc đầu nhún nhún thấy họ có phản ứng, dù là gián tiếp! Coi như chuyện bình thường...

Tôi thì tôi không chịu được! Thật là một đày. Mà ở Pháp này, cái thế một đày như vậy, đày! Chuyện còn nấp nấp gì hết, chuyện còn lộ đời gì hết, chuyện còn kiêng nấp gì hết. Loạn!

Chính trong lúc đó tôi nghe phía sau tôi giọng đàn bà nói tiếng Việt Nam: "Sophie! Đừng làm như vậy! Mẹ nói đừng làm như vậy!". Nghe nhiên, tôi nhìn lại: đứng ngay sau tôi là một thiếu phụ Việt Nam tuốt ba mẹ và một đứa bé gái tóc vàng một xanh cứ chồm bồm tám tuốt.

Chuyện chúng có gì hết

Tác Giả: Táu Tá

Thứ Hai, 20 Tháng 2 Năm 2012 12:29

Thấy tôi nhìn, cô ta mỉm cười gật đầu chào, rồi tiếp tục nói với đứa con : " Mẹ đây con làm sao ? Muốn cái gì cũng phải hỏi ý mẹ trước c. Thấy này ở nhà con còn tí hai hộp sữa, ăn chừa hết mà con lấy sữa làm gì ?" Đứa bé đứng cúi đầu. Cô ta nói tiếp, giọng hỏi : " Sophie ! Nhìn vào mắt mẹ nè !" Đứa bé ngẩng lên nhìn mẹ, đôi mắt xanh chớp chớp. Ngồi mẹ vừa nói vừa chỉ hộp bánh nằm trong caddy : " Con đem hộp bánh trên kệ hàng cho mẹ ! Đứng làm cho mẹ giận, Sophie !" Đứa bé làm theo lời mẹ, rồi trở về nắm lấy tay áo mẹ giết giết nhè, giọng nhỏ sấp sấp nói : " Mẹ đứng giận con, nghe mẹ . Mẹ đứng giận con..."

Ngạc nhiên, tôi nói : " Cháu nói tiếng Việt giỏi quá, há cô !". Mẹ nó cười tươi : " Dì, lúc nào nó nói chuyện với cháu nó cũng nói bằng tiếng Việt. Còn nói với ba nó thì nó nói tiếng Pháp". Rồi cô ta quay qua nói với con : "Chào ông đi con". Con bé khoanh tay cúi đầu : "Dì chào ông". Tôi đứa tay xoa đầu nó, nói đùa có chút tiếng "Giỏi" rồi nghiêng ngang. Tôi với nhòm mắt quay mắt đi để che giấu niềm xúc động. Nhòm mắt mà tôi với thấy đứa bé khoanh tay cúi đầu chào, mắt cười ríu ríu mừng rỡ ng ng sao nó bắt lên cho tôi hình ảnh quê hương, cái quê hương ngàn trùng xa cách ? Thời lâu, rồi lâu – có lẽ cũng gần ba mươi năm – tôi không còn thấy cái cung cách lạ đó. Ở Việt Nam, phần lớn các bà mẹ đều dạy con như vậy. Bây giờ, trên xứ Pháp xa xôi này, mắt người mẹ Việt Nam trẻ tuổi chúng như dạy đứa con lại nói rằng rồi tiếng Việt mà còn dạy cả cung cách Việt Nam nữa. Ngồi mẹ đó bước ra đi, đã biết mang theo như gì quý nhất của quê hương. Hình ảnh Việt Nam bắt gặp lên trước mắt...

Trở tiếng xong, tôi quay lại nói : "Thôi ! Chào cô ghen ! Thấy cô dạy cháu bé như vậy, tôi thấy cảm phục. Ở đây, hiếm lắm, cô biết không ?". Cô ta cười : "Dì ! Có gì đâu? Mình là người Việt Nam mà bác. Dì ! Chào bác". Bé gái đang phớt phớt đứng lên quay cũng ng ng tay nhìn tôi cúi đầu chào... Thấy thấy quá !

Trên đường với tôi miên man nghĩ tới người thiêu phu trẻ tuổi đó và thấy quý như người người như vậy vô cùng. Không phải vì hiếm mà quý. Mà vì vì như có như người người như vậy cái gì Việt Nam với còn, với có trên khắp các nơi đường phố u vắng.

Rồi liên tiếp như tôi mắt thấy bạn. Tôi tôi quen thân nhau từ nhỏ . Lần lên, nó làm trong nhà nước, tôi làm hãng taxi, chúng với thấy gặp nhau. Nó di tản trước tháng 75 rồi đến nh c ở Pháp. Tôi bắt đầu đi, sống mấy năm trước rồi đến. Sau đó tôi với t biên. Rồi cũng đến nh c ở Pháp. Chúng tôi gặp nhau ở Paris. Nó làm việc cho nhà nước Pháp, cuộc đời nó đến nh t lâu. Tôi lâu bên mắt do rồi trôi qua Phi Châu mới có công ăn việc làm. Từ đó, chúng tôi bắt tin nhau...

Phải hai mươi năm sau, với Paris tôi mới lại gặp nó. Nó có nhà ở dưới thành, cách Paris cả ngàn

Chuyện có gì hết

Tác Giả: Táu Tá

Thứ Hai, 20 Tháng 2 Năm 2012 12:29

cây s. Nhân dịp lên Paris 2 hai ngày đi đi thăm cháu, nó tìm gặp tôi ở nhà mới nói chuyện về chuyện của nó. Nói chuyện về sự nghiệp của nó và chi tiêu của nó. Sau đó, nó biên cho tôi đi ăn cơm và nó trên mặt tôi cười nhếch nhếch, tôi nhìn mà nhếch nhếch cười. Hồi đó, nó là một trong vài người viết cho báo, cho nên ông thầy cho nó đi mua sách và mua giấy viết thư. Hồi đó, đi mua sách và mua giấy viết thư, "hách" ghê lắm! Bây giờ, tuổi của nó vẫn còn đi mua sách và mua giấy viết thư.

Mấy hôm sau, tôi viết cho nó một bức thư dài, nhắc nhở nó về chuyện cũ mà hôm gặp tôi nhau còn quên chuyện của nó. Thằng con tôi báo tôi viết xong đưa nó đánh vào máy vi tính rồi in ra cho tôi. Máy của nó có hệ VNI nên đánh chữ Việt Nam được. Tôi nói: "Không! Ba muốn gì thì viết tay, nó trang trọng hơn. Ngoài ra, khi bạn của ba cầm lá thư trên tay, chữ đẹp, chữ nhìn tuấn công thôi, ông ta cũng sẽ thầy được ba trong tình nét bút. Còn thư đánh máy, nó không mang một chút sắc nào hết, nó công công, vô hồn..."

Mấy ngày sau, tôi nhận được lá thư hồi âm của nó. Thư đánh máy và bằng tiếng Pháp. Tôi cảm thấy thất vọng. Tôi đâu có đề nó "mặt chữ" đẹp đẹp như vậy! Tôi chỉ còn nhìn ra được chữ viết của nó thôi, còn lại là một thằng tây nào đó chứ không phải một thằng Việt Nam! Tôi chưa xót, nhưng cũng ráng được cho một bức thư trả lời khi thì nó rơi vào sự thất vọng. Tình bạn mà tôi đã dành cho nó thì tôi và nó cũng đã rơi vào sự thất vọng, nghe nhếch nhếch hồi thì dài...

Đó! Câu chuyện không có gì hết mà tôi muốn kể lại. Suy cho cùng, chữ của nó có mang một "cái gì đó" chứ không phải "không có gì hết". Tôi vì tôi không thầy. Chắc nó không "nói" lên cái gì hết thì tôi sao tôi có phải nghĩ ngợi băn khoăn?

Có lẽ tôi vì lâu nay tôi thường nghe người Việt ở vùng than đã một quê hương, mà tôi thì chỉ cho là chuyện bình thường, chuyện có gì phải suy nghĩ. Chính cái cung cách khoanh tay cười đi chào của cô bé tóc vàng mặt xanh đã bắt tôi phải suy nghĩ. Nếu người Việt ở vùng gì thì người bạn của tôi thì đúng là họ đã đi một quê hương thật. Còn như họ gì người bạn con người thì tôi phải trả lời mà tôi gặp trong siêu thị thì làm sao nói một quê hương? Quê hương còn nguyên đó chứ, thì hiện bằng duy, bằng ngôn ngữ, bằng phong cách đi thù Việt Nam. Đó là cái gì mà mình đã mang theo, chứ của nó một quy tắc tâm gìn giữ, vun bồi là nó sẽ đậm chất và ý nghĩa... Còn hay hơn nữa: mình nên bắt chuyện người mà trả lời đó, coi chuyện gìn giữ cái gì là chuyện tự nhiên, ai ai cũng phải làm. Tôi nhớ hoài câu nói của cô ta: "Đồ! Có gì đâu? Mình là người Việt Nam mà bác!". Và tôi tin chắc: một người như cô ta chắc bao giờ than rằng đã một quê hương!

Chuyện không có gì hết

Tên: Giỏi; T

Th: Hai, 20 Tháng 2 Năm 2012 12:29

Bây giờ thì tôi thấy "câu chuyện không có gì hết" thật sự không phải không có gì hết !